

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

Žalobce: J. M., narozený dne „X“, státní příslušnost: Pakistan,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, se sídlem 331 65
Tis u Blatna,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2018, č. j. KRPU-62740-26/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 3. 2018, č. j. KRPU-62740-26/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“) a podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 3. 2018 v 17.30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že v jeho případě je otázkou, zda se mělo postupovat dle ust. § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když ze správního spisu ani žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí v Belgii či Itálii probíhala nějaká azylová řízení, neboť ta již měla být dle žalobce pravomocně ukončena. Žalovaná proto nedostatečně zjistila skutkový stav ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a žalobou napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, jak předvídá ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Dále žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s čl. 28 dublinkého nařízení, jelikož u něj není dána existence vážného nebezpečí útěku. Žalobce nemá v úmyslu z České republiky utéci, když zde má zcela zásadní rodinné vazby, přičemž deklaroval, že měl v úmyslu dobrovolně se sám dostavit na pracoviště správního orgánu následujícího dne, než došlo k jeho zajištění, za účelem řešit svoji pobytovou situaci, což bylo správnímu orgánu avizováno prostřednictvím jeho tehdejšího právního zástupce. K právě uvedenému žalobce doplnil, že v České republice má družku, a to M. W., s níž má devítiměsíčního syna a zároveň spolu též vychovávají dceru jeho družky, kdy bydlí ve společné domácnosti na adrese „X“. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom neobsahuje přesvědčivé argumenty, které by dokládaly existenci vážného nebezpečí útěku. Zajištění žalobce tak není přiměřené, navíc žalovaná se přiměřeností jeho zajištění zabývala jen okrajově, žalobcova rodinná situace byla bagatelizována. Úvaha žalované o možnosti uložit mírnější donucovací opatření je dle žalobce nedostatečná, nepřezkoumatelná a vnitřně rozporná. V případě žalobce byly přitom podmínky pro uložení mírnějších alternativnějších opatření, když žalobce má na území České republiky rodinné zázemí, stálou adresu, na které se zdržuje, což bylo žalované známo, jelikož z této adresy byl žalovanou odvezen, žalobce avizoval svůj úmysl spolupracovat a aktivně řešit svůj nezákonný pobyt a vedle toho jeho situaci a postoj potvrzuje i prohlášení jeho družky. Vedle toho žalobce namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s podklady pro vydání rozhodnutí, některé podklady k tíži žalobce zcela či částečně opomenula, popř. je interpretovala v rozporu se skutečným stavem věci, kdy žalobce primárně zmínil vyjádření jeho družky či jeho právního zástupce ze dne 24. 3. 2018. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaná se nedostatečně zabývala otázkou možnosti realizace jeho předání během stanovené doby zajištění a také situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgii a Itálii.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Předně uvedla, že k vedení řízení dle dublinkého nařízení není třeba, aby dotyčný cizinec měl podanou žádost o mezinárodní ochranu v některém z členských států. Sám žalobce vypověděl, že po zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu z území členských států Evropské unie nevystoupal, nadále se nacházel na území Belgie a Itálie, České republiky a dalších států, přes které cestoval. Odpovědnost Belgie za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak nezanikla, naopak Belgie je odpovědná rovněž za zajištění vycestování žalobce ze zemí Evropské unie. Skutkový stav v předmětné věci tak byl zjištěn řádně, přičemž byl náležitě popsán i v odůvodnění žalobou. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí. Závěry žalované o existenci vážného nebezpečí útěku mají oporu ve správním spise a jsou uvedeny rovněž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z jednání žalobce je zřejmé, že nerespektuje pravomocná rozhodnutí o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany v Belgii a Itálii, opakovaně zde žádal o udělení mezinárodní ochrany s jasným cílem vyhnout se povinnosti opustit území Evropské unie. Navíc žalobce dle svých slov na území České republiky vstoupil nelegálně již jeden měsíc před svým zajištěním. K údajnému soužití žalobce s jeho družkou a synem pak žalovaná podotkla, že délka jejich společného bydlení v české republice je zcela krátkodobá, zahrnující necelý měsíc, kdy žalobce přitom nijak neřešil svůj nelegální pobyt na území České republiky. Zajištění žalobce za účelem jeho předání do Belgie je dle žalované přiměřené, a to i s ohledem na žalobcův rodinný a soukromý život, kdy z celkového vztahu s družkou údajně trvajícího dva a půl roku spolu společně žili pouhý půl rok a navíc v posledním roce zcela odděleně, každý v jiné zemi – žalobce střídavě v Belgii a Itálii a jeho družka v České republice. Využití mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování žalované v případě žalobce neshledala vhodné, jelikož z jednání žalobce vyplývá snaha jen legalizovat si svůj pobyt na území Evropské unie, aby se nemusel vracet do Pákistánu, jak mu reálně hrozí od belgických a italských orgánů. Navíc v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce disponoval jen částkou 2 000 Kč, kdy uváděl, že v Evropské unii nemá žádný majetek, nemá ani práci, a proto žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí na složení finanční záruky a ani jeho údajná družka v době rozhodné nesložila a ani neprojevila vůli za žalobce finanční záruku složit. Pokud žalovaná stanovila délku zajištění žalobce na dobu 30 dnů, tak žalovaná má za to, že v této době je reálně uskutečnit předání žalobce, navíc je dána možnost opakovaného prodloužení jeho zajištění. Závěrem žalovaná uvedla, že neignorovala prohlášení údajné družky žalobce či jeho tehdejšího právního zástupce, nicméně tato prohlášení nic nemění na postoji žalované k posouzení žalobcova jednání a pevnosti jeho vztahu s družkou.

Replika žalobce k vyjádření žalované

4. V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce setrval na přesvědčení, že žalovaná se s otázkou uložení alternativních opatření nevypořádala v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně. Existence vážného nebezpečí útěku žalobce nebyla v případě žalobce dána. Žalovaná nepřipustně bagatelizuje dlouhodobost a hloubku vztahu žalobce a jeho družky se synem.

Ústní jednání před soudem

5. Při ústním jednání před soudem konaném dne 9. 4. 2018 tehdejší právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Vyjádřil přesvědčení, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, když žalobce byl zjevně zajištěn v rozporu s článkem 28 dublinského nařízení. Je tomu tak proto, že žalobce má v České republice zázemí u své družky, se kterou je v partnerském vztahu již po 3 roky a se kterou spolu vychovávají dvě malé děti, kdy to mladší je synem žalobce. Žalobce měl zájem vyřešit své otcovství ke svému synovi, ovšem svůj záměr nestihl zrealizovat. Žalobcovo zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž žalovaná se zcela nedostatečně vypořádala s možností vůči žalobci užít mírnější opatření. V případě žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, přičemž žalovaná pro žalobce nepřijatelně bagatelizuje jeho vztah s družkou, otcovství k synovi a celkové jeho zázemí v České republice. Žalovaná pochybila, když se nevypořádala s prohlášením družky a také se sdělením právního zástupce žalobce, které byly učiněny ve správním řízení. Žalovaná pro žalobce zcela nepřijatelně uvádí, že jeho partnerský vztah s družkou je účelový. Nic

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

takového není pravdou, když opak je pravdou. Pokud žalovaná při běžné silniční kontrole ztotožnila žalobce, tak to bylo současně v přítomnosti jeho družky a obou dětí, které spolu vychovávají. Následné zajištění žalobce v bydlišti družky rovněž bylo realizováno za přítomnosti jeho družky a obou nezletilých dětí. Družka žalobce na konci svého těhotenství, které zažívala v Belgii, z racionálních důvodů uvážila, že bude vhodné porod syna realizovat v České republice, což následně učinila. Na podporu tohoto tvrzení právní zástupce žalobce soudu předložil k nahlédnutí originál těhotenské knížky družky žalobce. Dočasné odloučení žalobce od družky bylo dáno stávající bezpečnostní situací v Evropě.

6. Při témže ústním jednání pověřený pracovník žalované navrhol zamítnutí žaloby. K věci doplnil, že s ohledem na charakter rozhodnutí o zajištění, kdy je z povahy věci dán značný časový deficit pro rozhodovací činnost správního orgánu, bylo primárně vycházeno ohledně skutkového stavu věci ze sdělení samotného žalobce. Žalovaná vztah žalobce s družkou nebagatelizuje, když jejich údajné partnerské soužití v Belgii bylo téměř na jeden rok přerušeno a bylo obnoveno v situaci, kdy žalobce vyčerpал všechny možné právní prostředky pro legalizaci svého pobytu v Belgii a Itálii, to vše v osmi měsících života údajného syna žalobce. Závěrem podotkl, že dnešního dne žalovaná obdržela odpověď od Belgie ohledně možnosti jeho převzetí ve smyslu dublinského nařízení, a to v tom směru, že Itálie by měla být příslušná k vyřízení této záležitosti.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn dne 23. 3. 2018 v 17.30 hod. poté, co jej kontrolovala hlídka PČR DI Litoměřice LEDEK 631 během silniční kontroly, kam se posléze na požádání dostavila i hlídka OPKPE Ústí nad Labem, kdy po poskytnutí součinnosti žalobce předložil cestovní doklad Pákistánu č. „X“ a řidičský průkaz Pákistánu č. „X“ vydaný dne 20. 9. 2016 s platností do 19. 9. 2019, s tím, že kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nemá v cestovním dokladu vylepeno žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Dále lustrací v informačních systémech policie ČR bylo zjištěno, že žalobce není držitelem víza ani povolení opravňujícího k pobytu na území České republiky. Po zkoumání řidičského průkazu Pákistánu bylo zjištěno, že se jedná o doklad smyšlený. U žalobce bylo dále Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedeno sejmutí otisku prstů s pozitivním výsledkem v evidencích EURODACU v Belgii a také v Itálii. Žalobce dále v rámci podání vysvětlení dne 24. 3. 2018 uvedl, že adresu trvalého pobytu má sice v Pákistánu, nicméně adresa jeho pobytu v České republice je „X“, u jeho přítelkyně, a to M. W., s níž má devítiměsíčního syna (se jménem S. A., nar. „X“) a za kterou přijel z Belgie asi 27. 2. 2018. V rodném listu syna sice žalobce jako otec dítěte není uveden, jelikož v době narození syna neuplynula ještě 300 denní lhůta od rozvodu jeho družky s jejím prvním manželem, avšak v současné době je podán u Okresního soudu v Litoměřicích návrh na určení otcovství, aby byl žalobce v rodném listě dítěte uveden jako otec. Dále žalobce uvedl, že v Belgii byl žadatelem o mezinárodní ochranu, a to asi třikrát či čtyřikrát, ovšem neúspěšně, žádost mu byla v prosinci 2017 zamítnuta, nyní jsou jeho žádosti již nepřípustné. K tomu žalobce doplnil, že o mezinárodní ochranu žádal jednou i v Itálii s tím, že neví, jak dopadla, neboť odjel zpět do Belgie. V Belgii přitom žalobce bydlel se svojí družkou a její dcerou z prvního manželství asi půl roku, když ta v sedmém měsíci těhotenství odjela zpět do České republiky. Žalobce pak odjel zpět do Itálie, když doufal, že zde po čtyřech měsících dostane pobyt. Tento pobyt však nedostal, a proto se vrátil zpět do Belgie a podal opětovně žádost o azyl, k čemuž doplnil, že při každé žádosti o azyl byl daktyloskopován. Z území Evropské unie žalobce během azylových řízení nevystoval a taktéž neučinil ani po jejich ukončení. Do České republiky přicestoval 27. 2. 2018 a od té doby zde u družky pobývá. K předloženému řidičskému průkazu pak uvedl, že ho má z Pákistánu. Od roku 2010 vlastnil národní řidičský průkaz Pákistánu, ovšem v roce 2016 jej žalobce předal jednomu známému, který pracuje na úřadě, kde se vydávají řidičské průkazy, s tím, že zaplatil 4 000 Pákistánských rupií a bylo mu řečeno, že tento doklad je oficiální. Na tento průkaz pak jezdil údajně i v Belgii, kdy byl i několikrát kontrolován, s tím, že vše bylo v pořádku. Dále žalobce vypověděl, že nemá na území České republiky žádný majetek, nemá zde žádné společenské a kulturní vazby, v České republice má jen přítelkyni a syna, když v Řecku má bratra, v Belgii má ještě dva bratrance, v Pákistánu rodiče, tři sestry a dva bratry. Žalobce se do Pákistánu dle svých slov vrátit nemůže, jelikož je zde ohrožen jeho život, protože při motocyklovém závodu zemřel jeho kamarád a rodina kamaráda mu to dává za vinu, v případě návratu do Pákistánu mu hrozí pomsta ze strany rodiny kamaráda.

10. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
11. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

13. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

14. Nejprve se soud zaměřil na námitku, že nebyly dány podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož v době jeho vydání v Belgii či Itálii neprobíhala již žádná azylová řízení, neboť ta již byla pravomocně ukončena. K této námitce je třeba uvést, že žalobce se mylí, pokud zastává názor, že k vedení řízení dle dublinského nařízení je třeba, aby dotýčný cizinec měl podanou žádost o mezinárodní ochranu v některém z členských států Evropské unie. Sám žalobce ve správním řízení vypověděl, že prvotně podával žádost o mezinárodní ochranu (třebaže neúspěšně) v Belgii. Dále sám žalobce uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu poté podával i v Itálii (rovněž neúspěšně), přičemž po zamítnutí jeho žádosti z území členských zemí Evropské unie (Belgie, Itálie a posléze České republiky) nevycestoval. Samotné vedení řízení dle dublinského nařízení je opodstatněno dikcí čl. 18 odst. 1 písm. d), neboť nedošlo k zániku odpovědnosti Belgie ve smyslu čl. 19 dotýčného nařízení za zajištění vycestování žalobce z území členských států Evropské unie. Námitky žalobce v tomto směru jsou proto zcela neopodstatněné.

15. Dále se soud zabýval námitkami žalobce o tom, že žalovaná nezkoumala a dostatečně neodůvodnila existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že *„[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*

16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně konstatovala, že žalobce nebyl v době zajištění dne 23. 3. 2018 držitelem platného víza nebo povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, a pobýval zde neoprávněně s cílem zůstat na území členských států Evropské unie za každou cenu, když opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí o jeho žádostech o mezinárodní ochranu v Belgii a Itálii a nezdráhal se opakovaně o udělení mezinárodní ochrany v těchto státech žádat, přičemž když mu reálně hrozil jeho nucený návrat do zemi původu na území Belgie popř. Itálie, tak se raději Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přemístil na území České republiky s jasným cílem vyhnout se povinnosti opustit území Evropské unie. Na území České republiky se pak do svého zajištění nepokusil legalizovat si zde svůj pobyt. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, již i neoprávněný pobyt cizince na území se považuje za vážné nebezpečí útěku, tudíž je zjevné, že podmínky pro zajištění stanovené v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Je sice pravdou, že výše uvedené formy vážného nebezpečí útěku nebyly v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně označeny, nicméně pro vyhodnocení námitek v tomto směru jako nedůvodných bylo podstatné to, že dané skutečnosti byly v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedeny a taktéž mají oporu ve správním spise. Je zřejmé, že žalovaná opřela své úvahy vedoucí k naplnění podmínek zajištění o to, že žalobce pobýval opakovaně na území členských států Evropské unie neoprávněně a že z jeho jednání plyne zřejmý úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Soud k tomu dodává, že je obecně známou skutečností, že Česká republika nesousedí ani s Itálií ani s Belgií, kam má být žalobce předán, což rovněž zakládá vážné nebezpečí útěku ve smyslu citovaného ustanovení, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že u žalobce není dán žádný způsob, jak by mohl legálně do Belgie vycestovat (nedostatek financí a absence platného pobytového oprávnění). V této souvislosti soud považuje směrem k žalobci za vhodné připomenout, že Nejvyšší správní soud v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, oba dostupné na www.nssoud.cz). Soud proto v daném ohledu nepokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani za nezákonné a příslušné námitky vyhodnotil jako nedůvodné.

17. Pokud žalobce namítal, že jeho zajištění není přiměřené, navíc žalovaná se přiměřeností jeho zajištění údajně zabývala jen okrajově a žalobcova rodinná situace včetně jeho otcovství k synovi byla bagatelizována, tak ani tyto námitky soud neshledal opodstatněnými. V případě žalobce žalovaná legitimně dovodila, že zajištění žalobce za účelem jeho předání do Belgie je zcela přiměřené vzhledem k dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, a to vzhledem ke krátkodobému žalobcem a jeho údajnou družkou proklamovanému sdílení společné domácnosti (cca necelý 1 měsíc), kdy nelze ani odhlédnout od jejich dosavadního odloučeného způsobu života, kdy z celkového uváděného vztahu v trvání dva a půl roku společně spolu žili jen půl rok, navíc v posledním roce zcela odděleně, žalobce střídavě v Belgii a Itálii, žalobcova údajná družka v České republice. K údajnému synovi žalobce je třeba podotknout, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná legitimně vycházela z toho, že otcem daného dítěte je bývalý manžel údajné družky žalobce, a proto žalobci v době rozhodné žádná domněnka otcovství nesvědčila.
18. Žalobce rovněž neopodstatněně namítal, že žalovaná pochybila, pokud neuložila mírnější alternativy v podobě zvláštních opatření za účelem jeho vycestování. Soud se shoduje se žalovanou, že zajištění žalobce bylo zcela přiměřeným opatřením vzhledem k dosavadnímu jednání a chování žalobce, z nichž plyne jen zřejmá jeho snaha zůstat na území členských států za každou cenu a nevracet se do země původu. V případě žalobce byla legitimně shledána žalovanou existence vážné hrozby jeho útěku ve snaze zabránit jeho repatriace,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

což vylučovalo uložení mírnějšího opatření např. v podobě zdržování se na adrese bydliště údajné družky žalobce či pravidelné osobní hlášení žalobce na služebně Policie ČR. Vedle toho nelze nezmínit, že u žalobce nebylo ani shledáno, že by disponoval dostatečnou finanční hotovostí pro složení finanční záruky, přičemž ani jeho údajná družka jakkoliv nenabízela žalované, že za žalobce složí finanční záruku. Uložení mírnější alternativy v podobě zvláštních opatření za účelem realizace vycestování žalobce by nebylo efektivní.

19. Žalobce taktéž nedůvodně namítal, že žalovaná se nedostatečně zabývala otázkou možnosti realizace jeho předání během stanovené doby zajištění, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne zřetelně opak (viz str. 4 a 5). Žalovaná zde podrobně přestřela své úvahy, proč přikročila k 30denní lhůtě trvání zajištění žalobce, přičemž soud se ztotožnil s jejími úvahami o reálnosti realizace předání žalobce do Belgie v rámci stanovené doby 30 dnů.
20. Vedle toho žalobce rovněž nedůvodně namítal, že žalovaná se nedostatečně zabývala situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgii a Itálii z toho pohledu, zda zde nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Je pravdou, že v rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19). Na druhou stranu Policie České republiky zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54). Danou otázku přitom žalovaná výslovně řešila na str. 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že neshledala, že by na území Belgie či Itálie docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Taktéž soud nemá žádné poznatky o tom, že by v těchto státech byli žadatelé o mezinárodní ochranu vystaveni riziku nelidského či ponižujícího zacházení. Ostatně ani sám žalobce ve správním řízení nic v tomto směru nenamítal.
21. S ohledem všechny na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. dubna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)